

klassekampen

Hvor skal vi ta pengene?

Hvor skal vi ta pengene fra? Fra trygdede og pensjonister? Fra lavtlønte? Det er statens og monopolkapitalens vanligste omkvede når grupper stiller «ublu» lønnskrav. Grupper med felles interesser spilles ut mot hverandre. Men det finnes penger — penger som er resultatet av vårt arbeid, men som brukes til helt andre formål enn dem som tjener våre interesser. Nedenstående er et utdrag fra heftet «Sykepleiere i kamp», utgitt av MLG på forlaget Oktober.

FOLKETRYGDFONDET

Hvert år betaler vi inn store summer til Rikstrygdeverket (RTV) gjennom trygdeavgifter og Folketrygdpremier. Disse pengene går i to sekker:

a) Til «drift» av helsesektoren og trygdeutbetalinger (11,7 av 13,5 milliarder kroner beregnet for '72).

b) Resten, «overskuddet», går inn i Folketrygdfondet (beregnet 1,7 milliarder).

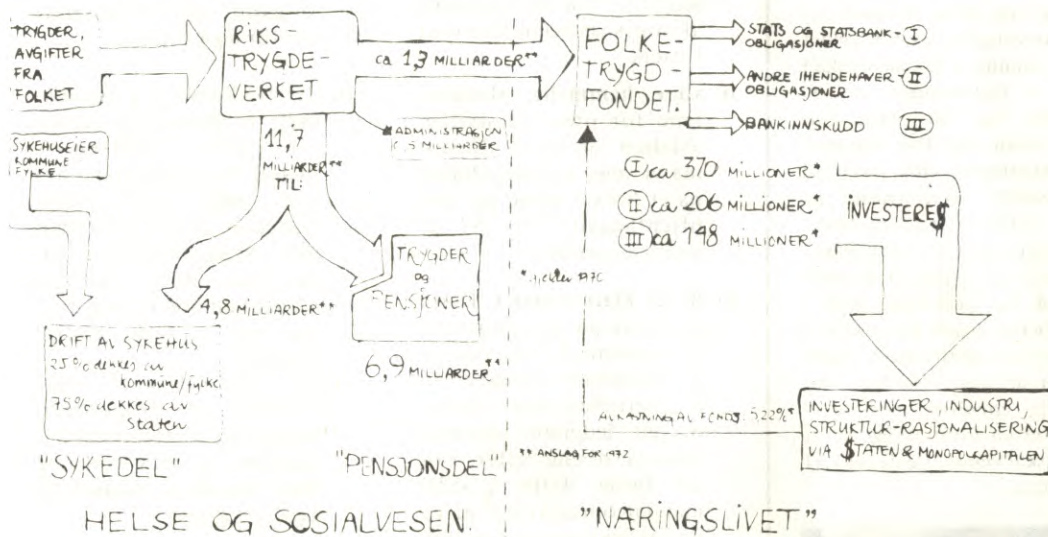
Folketrygdfondet vokser seg større for hvert år, men de siste 3 årene har overføringene fra Rikstrygdeverket til Folketrygdfondet gått kraftig ned, fordi økningene i trygdeytelsene ikke er blitt tatt igjen med økning i trygdeavgiftene. Folketrygdfondet er altså blitt litt magrere de siste tre årene. Men det er nok å ta av: Ved årsskiftet var fondet på snau 4 milliarder kroner. Hva brukes pengene til? Kommer de oss til gode, brukes de til å subsidiere lønninger, styrke helsevesnet og gjøre landet bedre å leve i?

Midlene fordeles på tre typer investeringer:

- Bankinnskudd
 - Statsobligasjoner
 - Andre obligasjoner, dvs til større prosjekt som lån og til de private kredittinstitusjonene og hypotekforeningene.
- Høres dette vanskelig ut? Det

betyr kort og godt at de pengene vi betaler inn til Folketrygden investeres i norsk næringsliv og i statens «distriktsutbygging» som stort sett går ut på å samle folk i «vekstsentra» og storbyer mens landsbygda «nedlegges». Rentene av disse investeringene, dvs. avkastningen, var i 1970 5,22% og disse pengene føres tilbake til fondet som vokser videre.

Da Folketrygden ble innført ble

det uttrykkelig fastslått at folke-trygden skulle drives uten fonds, men Folketrygdfondet ble dannet fordi det var ønskelig med økt sparing. Den økte sparingen ville staten ha kontroll over, og midlene skulle gå til å styrke utenriksøkonomien og sikre «sterkere økonomisk vekst».

MÅ MAN VÆRE ØKONOM FOR Å SKJØNNE DETTE?

Saka er ganske enkel: Vi betaler inn masse penger hvert år gjennom trygdeavgifter. Disse pengene blir delvis gitt oss tilbake i form av de trygdene vi har krav på, og til å drive og å bygge ut de sykehusene vi trenger. I tillegg går denne butikken med et slags overskudd som samles i Folketrygdfondet og derfra — via det private næringsliv og bankenes eget investeringsnett og utfra deres behov — plasseres i forskjellige tiltak. Utbygging av industri, kraftverk osv. og strukturrasjonalisering av arbeidsplasser

og industrigrøner. Dette rammer oss og næringslivet bruker våre penger til å styrke sin egen posisjon. Staten og monopolkapitalen har et utmerket samarbeid — det er lett å lese av fondets regnskaper!

VI MÅ TA PENGENE DER DE ER — HOS MONOPOLENE, OG DET ER VÅRE PENGER!

Jo, vips så lages det en lov som gjør at Folketrygdpremiene som vi betaler kan skrus opp hvert år, ikke fastsettes hvert 4. år som nå. Dersom er slikt lovforslag går igjennom kan vi vente oss stadig hardere utsaging.

Penger finnes! Vi må slå tilbake løgnene om at andre må lide for at vi skal få bedre lønn! Ta pengene der de er — ta dem fra staten og monopolene!

Det er grotesk når Højdhahl forsøker å anklage folk for trygdemisbruk når han selv er med på et gigantisk tyveri av folkets penger.

Nei, det er penger nok! Saken er bare at Staten sammen med storindustrien og norsk monopolkapital bruker disse pengene til sitt eget beste og overlater oss et lite stykke av den kaka vi alle har vært med på å bake. Så kaller de det vår kake, og så kan vi slåss om delingen av det stykket.

Men hva er neste trekk fra Staten?

Vil de begynne å gi oss tilbake pengene? Nei, tvertimot. Etter hvert blir utbetalingene fra Folketrygden større fordi folk etter hvert skal ha sine rettmessige trygde og fordi utgiftene til sykehusdrift stiger i takt med prisstigningen. Følgen av dette er at fondet får mindre tilført hvert år, og det blir mindre penger å hente for staten og monopolene. Hva gjør man da?

fra forsida..

diskusjoner blant alle som er med i streiken.

• Det bør innkalles til et nytt stor-allmannamøte tidlig i uka i Oslo, med kontakter fra hele landet.

• For å sikre breiest mulig kontakt mellom ledelsen og de streikende, bør aksjonsledelsen utvides på allmannamøtet.

• Støtteamarbeidet må intensiveres. Lær av sykepleierne i Tromsø. De vedtok på allmannamøte å sjøl kontakte fagorganisasjonene for å få støtte.

• Informasjon er viktig. Det bør sørges for en regelmessig informasjonsbulletin, slik at de streikende og sykehuspersonalet forøvrig kan følge skikkelig med.

Fienden er sterk — men vi skal bli sterkere!
Sykepleier

KLASSEKAMPEN

AVISA TIL MLG — UTGITT I SAMARBEID MED SYKEPLEIERE — SEPT. 1972

Bratteli med klart nei til sykepleiernes lønnskrav

Aksjonslederens reaksjon etter Brattelis svar:

„Lite jeg ikke visste før!“

Regjeringen ønsker tilfredsstillende arbeidsvilkår for sykepleierne — men:

Lønnforhandling utenom tariffreglene IKKE MULIG.

Efter Brattelis svar: Faren for sykepleier-streik økende
Vil hvorfor slikt hastverk?

sykepleierne dypt rettferdige krav. Men ettersom streiken nærmet seg er tonen blitt en annen. Oppslagene om pasienter i livsfare har dominert avisoppslagene. Forsøkene på å sette sykepleierne opp mot pasientene og mot resten av folket vil komme. Fienden er sterk. Den har aviser, TV og radio å ta i bruk. Den kan sette hele statsapparatet i bruk for å trakassere de streikende. I denne situasjonen er det avgjørende at de streikende ikke bare setter sin lit til seg sjøl, men har det klart for seg hvem som er deres virkelige venner, — og fiender.

den ut fra egen styrke. Og fienden, — det er staten og regjeringa, det er en LO-ledelse som er livende redde for at sykepleierne aksjon skal smitte, skal få andre grupper til å slåss for sine krav. Er det noe staten vil, er det å splitte sykepleierne fra deres venner, fra vanlige folk. Den vil gjøre sitt ytterste for å framstille de streikende som «uansvarlige» bråkmakere som setter liv i fare for å nå sine krav. Å bli angrepet av fienden er noe en må regne med. Og i det øyeblikk en legger mer vekt på å være «ansvarlig» overfor staten, forhandle med den over hodet på

Inntil kravene er innfridd — Stå fast på streiken!

Sykepleierne har valgt streikevåpenet. På de 70 prosent av sykehusene som søndag hadde vurdert Brattelis svar, svarte sykepleierne et massivt nei til ytterligere trening. Svaret fra Bratteli kunne ikke bortforklars. Nye «presiseringer» fra regjeringbygget kan ikke skjule at sykepleierne krav er blankt avvist. Til og med en samlet presse, med Aftenposten i spissen, fastslår det.

Saken er kort og godt at Bratteli aldri akter å innfri kravene frivillig. Sykepleierne lønnsforhold er resultatet av regjeringas offisielle politikk for helsevesenet. Og: Det er regjeringas og LO-ledelsens konsekvente politikk å hindre at noen tilkjemper seg rettferdige krav på «ulovlig» måte. Det er en politikk de bare gir slipp på om de tvinges til det.

Det betyr at videre forhandlinger med Bratteli er formålsløse dersom det ikke ligger et massivt press bak dem. Streiken er det presset som kan tvinge Bratteli til å ta hensyn til kravene. Aksjonsledelsen vil forsøke nye forhandlinger med Bratteli. Det er vel og bra. Men bare presset fra sykepleierne sjøl, bare en massiv demonstrasjon av vilje til å kjempe gjennom kravene, kan rokke ved regjeringas avslag.

Vi understreker dette, fordi hele historia om sykepleierne lønnskamp er en historie om hvordan kravene er blitt forhandlet i hjel, over hodet på sykepleierne sjøl.

Streiken vil bli angrepet. «Vis besinnelse», skrev Aftenposten etter stor-allmannamøtet i Oslo. De reaksjonære avisene kunne ikke annet enn støtte

Vennene, det er pasientene, det er andre grupper helsepersonell, det er framfor alt alle grupper i samfunnet som på samme måte som sykepleierne må slåss for sine krav, det er vanlige arbeidsfolk. Uten støtte hos disse er aksjonen dømt til nederlag. Og ethvert forsøk på å avvise noen som vilkårslost støtter sykepleierne, setter aksjonen i fare.

For sykepleierne kan bare forhandle med fienden.

Hva må gjøres?

Sykepleierne reaksjon på Brattelis «tilbud» var entydig. Ledelsen for sykepleieraksjonen tok konsekvensen av det. Det er vi glad for, tross den usikkerhet som ble spredd via radio og NTB i løpet av lørdag og søndag. I den

sykepleierne, enn å kjempe kompromisslost for sykepleierne rettferdige krav, i det øyeblikk en avviser støtte fra andre grupper av frykt for hetsen fra fienden, i det øyeblikk er slaget tapt.

Fra nå av trenger sykepleierne all den støtte de kan få.

Derfor: Stol på egen styrke. Stol ikke på fienden. Slutt dere sammen med deres virkelige venner. For streiken fram til seier!

kampsituasjon vi nå står i, er det viktig å sikre enheten blant de streikende. Fienden er sterk, den må møtes med fasthet og enhet. Derfor:
• Det må gjennomføres breie og demokratiske
forts. baksida

SVARET

Svaret fra Bratteli kan kort oppsummeres slik:

- Sykepleiernes krav om 3 lønnsklasses opprykk er avslått.
- Det samme gjelder kravet om lik lønn for sykepleiere i kommune og stat.

Kravene er overhodet ikke nevnt i statsministerens svar.

I stedet framsettes følgende «tilbud»:

1. Staten og Norske Kommuners Sentralforbund er innstilt på å føre parallelle forhandlinger med Norsk Sykepleierforbund og Norsk Lærarlag ved justeringsforhandlingene i mai 1973. Det sies klart i svaret at justeringsforhandlingene skal ha en ramme på 0,5%, – og at det dermed ingen mulighet finnes for klasseopprykk.

2. Det heter videre at det er «adgang for organisasjonene til å fremme krav om omgjøring av enkeltstillinger og stillingsgrupper, dersom det er skjedd vesentlige endringer i vedkommende stillingers eller stillingsgruppers arbeids- og/eller ansvarsområde.»

Det vises til et statlig oppnevnt utvalg (mars 72) som skal «vurdere og komme med forslag vedrørende organisasjons- og bemanningsnormer i sykehus og andre helseinstitusjoner.» Innstillinga ventes ferdig på nyåret 1973.

Dette betyr:

Slike forhandlinger kan bare gjennomføres etter at innstillinga er ferdig. Eventuelle resultater av forhandlingene gjelder bare spesielle sykepleiere, og kan ikke føre til generelt klasseopprykk.

Med andre ord: «Tilbudet» angår ikke sykepleiernes krav.

Resten av svaret er allminnelig munnsvær om regjeringas beskjefthet med «kvinnens situasjon i arbeidslivet».

Å godta et slikt svar ville være å forkaste sykepleieraksjonens krav på alle punkter.

Streikestøttekomiteen:

Vår politikk er å støtte

Lørdag 9. sept. og mandag 11. sept sto det to annonser – i henholdsvis Dagbladet og Aftenposten – fra styret i sykepleieraksjonen. Der het det bl.a. at «Sykepleieraksjonen -72 kan ikke ta imot hverken støtteerklæringer eller økonomisk støtte organisert av erklærte politiske grupper.» I Arbeiderbladet ble «erklærte politiske grupper» til «venstreradikale grupperinger», blant dem Streikestøttekomiteen. Og det het at sykepleieraksjonen hadde «annulert» støtte som kom gjennom Streikestøttekomiteen.

Klassekampen har henvendt seg til et medlem av

Streikestøttekomiteens Arbeidsutvalg, Einar Gullord, for en oppklaring.

– Vi har henvendt oss til styret i aksjonen, og fått slått fast at det støttearbeid vi har drevet til nå har vært gjort i full forståelse med aksjonsledelsen, og at vi ikke har handlet over hodet på noen.

– Hva vil skje nå?

– Styret i sykepleieraksjonen vil utarbeide et brev som vi kan sende våre kontakter på arbeidsplassene, hvor forholdet klargjøres. Vi er innstilt på å fortsette støttearbeidet, men utspillet ligger nå hos aksjonsledelsen.

– Hva er Streikestøttekomiteen? Er dere bare ute for å med deres egen kake?

– Nei. Våre statutter slår fast at vårt mandat er å støtte streikende på de streikendes egne premisser. Komiteen er opprettet av faglige tillitsmenn etter initiativ fra Oslo Sporveisbetjeningsforening. Siden den ble opprettet – for to år siden – har den arbeidet for støtte til samtlige arbeidskonflikter. Vi har nå et nett på flere hundre faglige tillitsmenn, spredd over hele landet.

– Er dere da en «erklært politisk gruppe»?

– Vår «politikk» er at vi alltid støtter arbeiderne i konflikter, aldri arbeidsgiverne.

– Hvorfor er organisert støttearbeid viktig?

– En kunne sjølsagt ønske seg at støtten kom spontant, at organisert støttearbeid var unødvendig. Men fagforeningene er ofte tungroddede, kontakten mellom ulike grupper fagorganiserte darlig. Streikestøttekomiteen er nettopp oppstatt som følge av behovet for rask, effektiv støtte til arbeidere i kamp. Det mangler ikke på sympati for de streikende, men det vanlige apparatet gjør at

støtten kan komme for seint. Når det gjelder sykepleierne, vil jeg gjerne si: Den støtten som til nå er kommet fra arbeidsplassene, representerer mellom 10 og 15 000 fagorganiserte. Hvilken uvurderlig betydning dette har for sykepleierne, i tilfelle streiken skulle bli langvarig, kan ikke understrekes sterkt nok. Å gi offisielt uttrykk for støtte er en alvorlig sak for fagorganiserte. Å slå handa av slik støtte er å sette seg sjøl i fare. La meg nevne et eksempel: På en arbeidsplass på Vestlandet var det umulig å få sammenkalt styret i fagforeninga da vi henvendte oss dit. Men formannen visste rad. Han tok med støtteerklæringen, gikk rundt til hvert enkelt styremedlem på jobben, og fikk vedtak om støtte. Han skjønte alvoret i situasjonen, og lot seg ikke stanse. I det hele tatt: Folk har vært ivrige etter å støtte. Derfor haper jeg at vi kan fortsette vårt støttearbeid. Fordi vi mener at støtte fra dem som har felles interesser med sykepleierne er en forutsetning for at kampen skal vinnes. Og det er vårt eneste ønske.

Innsamling til streikende teaterarbeidere i Oslo

SOLIDARITET MED SYKEPLEIERAKSJONEN -72

Sykepleierne har satt fram lønnskrav. Kravet fra sykepleierne er tre lønnsklasses opprykk fra kr. 28 810,- til kr. 32 740,- i begynnerlønn. Dette er rimelige og rettferdige krav.

Sosialminister Højdahl avviste sykepleiernes krav. Mens sykepleierne nå venter på statsministerens svar, har de blitt stevnet for Arbeidsretten. Hensikten er klar: Arbeidsretten vil dømme aksjonen for «ulovlig».

Ingen dom kan dømme rettferdige krav. Splittelsesforsøk fra Arbeidsretten har tidligere vist seg å falle pladask ved enhetlig opptreden på arbeidsplassene.

Sykepleiernes kamp er en del av vår kamp. De står ikke alene. Vi protesterer mot at Arbeidsretten blir brukt. Avvis Arbeidsretten!

Vi støtter sykepleiernes rettferdige krav. Vi oppfordrer andre til å følge vårt eksempel: Sørg for at din arbeidsplass – din organisasjon støtter sykepleieraksjonen -72, snarest mulig.

Støtteuttalelse sendes til:

Sykepleieraksjonen -72
v/formannen Anne-Lise Bergenheim
Gautstadveien 8 B,
Oslo 3

Undertegnet av tillitsmenn, klubbstyrer og klubber ved over 30 bedrifter, med tilsammen 10 - 15 000 arbeidere.

„Støtte betyr solidaritet“

For å få vite litt om hva sykepleierne selv mener om utviklingen av aksjonen fram til nå, og de siste forsøk på å splitte enheten, har vi vært på runde blant sykepleiere i Oslo-området.

Spørsmålene vi stilte var:

1. Hva venter du at Bratteli vil svare?
2. Tror du på forhandlinger i denne saka?
3. Vil du godta annet enn at kravene blir innfridd?
4. Hva vil du gjøre nå?
5. Hva synes du om støtte-

arbeid?

6. Ville du sette opp grenser for hvem som «for lov til» å støtte oss?

7. Hva synes du om hetsen mot de venstre-radikale grupper?

Ved å foreta denne rundspørringen viste det seg at utkjørene i avisene ikke stemmer overens med svarene vi fikk!

Samtlige var overbevist om at forhandlinger med Staten eller diplomati med Bratteli ikke ville gi oss noe. «Bratteli og Højdahl må jo holde sammen! Helst vil brevet være formulert sånn at vi ikke

skjønner noe av det!» Videre:

Streik er det eneste middel vi har for å få gjennom våre krav. Av erfaringer vi har fra andre yrkesgrupper, – ser vi at vi må ta dette middel i bruk, om vi ikke skal godta en reell nedgang i vår realdisponible inntekt.

For å kunne vinne seier for våre krav er vårt viktigste middel det politiske press som vi sammen med den norske befolkningen kan øve på Staten.

– Vi må ta imot all støtte vi kan få, fordi denne aksjonen angår mer enn bare

Streiken er alles verk

FOR Å VINNE EN STREIK MÅ VI ALLE ARBEIDE

Allmannamøter sikrer demokratiet i streiken

La oss derfor se på de prinsippene arbeiderklassen har fulgt i samme situasjon som vi står i nå:

– streikens ledelse må

a) være stor. Erfaringene er at streikeledelsen må være så stor at den har mulighet for direkte og nær kontakt med alle kampavsnitt. For oss betyr det å velge en streikeledelse med representanter fra alle de lokale aksjonskomiteene der vi er i streik.

b) være hemmelig. Mulighetene for press på streikeledelsen er store. Derfor må vi velge streikeledelsen på et lukket møte og bare offentliggjøre en del av den for pressen.

c) ha et klart mandat. Dette går både på kampformene og kravene. Et mandat gir de streikende mulighet til å kontrollere sin ledelse, og gir ledelsen retningslinjer å arbeide etter. For oss betyr dette å stille mandat om at vi står på de tre lønnsklasser vi har stilt, og at bare vi, ved demokratisk vedtak, kan bestemme når kampen skal avblåses.

– Streiken må ha et levende demokrati

a) alle vedtak om kampformer og alle avgjørelser under streikens gang må fastlegges av de streikende på allmannamøter. Det

vi gjorde når vi bestemte oss for å gå i streik.

b) de streikende må øyeblikkelig få kjennskap til det som skjer i streiken – utspill fra motparten, hva som skjer ved andre sjukehus, hva slags og hvor mye støtte streiken har fått osv. Bare slik kan allmannamøtene ha grunnlag for å fatte riktige vedtak.

c) alle må aktiviseres under streiken, i diskusjoner, utadvendt støttearbeid o.l. Streiken er alles verk, og alles innsats er nødvendig skal vi lykkes.

– omfattende støttearbeid må organiseres

a) de streikende sjøl må ut til befolkninga. Vi må ta med oss bossen og lopesdler ut til folk, på gatene, veiene, arbeidsplassene. Vi vet hvorfor vi er i kamp, vi må møte den hetsen motparten gir oss.

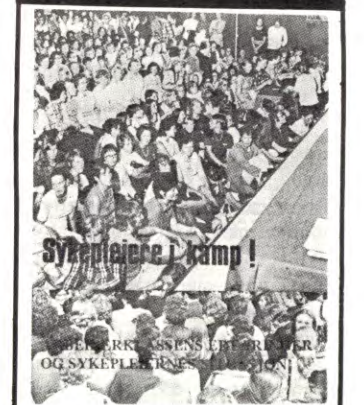
b) streiken trenger omfattende og velorganisert

»Utilbørighet«

«Det ligger et snev av utilbørighet i dette å sette et klokkeslett for svarfrister fra landets statsminister.»

LO-sekretær Haraldseth til Arbeiderbladet 12. sept.

Oktober-hefte om sykepleierne

MLG i samarbeid med forlaget Oktober har nå laget et hefte for sykepleiere. «Sykepleiere i kamp.» Arbeiderklassens erfaringer og sykepleiernes situasjon. Heftet inneholder bl.a. litt om sykepleierne fram til i dag, hvorfor våre krav er rettferdige, hvor vi skal ta pengene fra, og hva vi må gjøre for å vinne streiken. Sykepleiere, det er viktig å studere erfaringer for å vite hva vi kan vente oss! Heftet kan bestilles på forlaget Oktober, boks 8379, Hammersborg, Oslo 1. Heftet koster kr. 3,00.